1954

మార్చ్, 16.

మహంత్ శ్రీ జగన్నాథ్ రామానుజ్ దాస్ మరియు మరొకరు

వర్సెస్

ఒరిస్సా రాష్ట్రం మరియు మరొకరు

{మెహర్ చంద్ మహాజన్, ప్రధమ న్యాయమూర్తి, ముఖర్జీ, ఎస్ ఆర్ దాస్, వివియన్ బోస్ మరియు గులాం హసన్, న్యాయమూర్తులు}

చట్టం:

భారత రాజ్యాంగం , ఆర్టికల్స్ 19(1)(ఎఫ్), 25, 26, 27 - సవరించబడుతున్న చట్టం II/1952 లోని సెక్షన్లు 38 మరియు 89 మరియు 46 నిబంధనకు సవరించబడిన ఒరిస్సా హిందూ మత దేవదాయ చట్టం , 1939 – రాజ్యాంగానికి విఘాతం కలిగిస్తుందా - చట్టంలోని సెక్షన్ 49 – ఆర్టికల్ 27 కు విరుదామా కాదా.

ముఖ్య గమనిక:

అందించినది, సవరించబడుతున్న చట్టం II/1952 లోని సెక్షన్లు 38 మరియు 89 మరియు 46 నిబంధనకు సవరించబడిన ఒరిస్సా హిందూ మత దేవదాయ చట్టం , 1939, రాజ్యాంగంలోని ఆర్టికల్ 19(1) (ఎఫ్), 25 మరియు 26 విభాగం ద్వారా సవరించబడింది.

చట్టంలోని 49 రుసుము యొక్క స్వభావం మరియు పన్ను కాదు మరియు అందువలన అటువంటి నిబంధన ప్రాంతీయ శాసనసభ యొక్క సామర్థ్యము లోపల ఉంటుంది. అంతకుమించి ఇలాంటి విధింపు రాజ్యాంగం యొక్క ఆర్టికల్ 27 వర్తింపు కాదు , ఎందుకంటే ఆర్టికల్ 49 ఉద్దేశ్యం కింద హిందూ మతం లేదా దానిలో ఏదైనా మతాన్ని పెంపొందించడం లేదా దాని లోపల పరిరక్షణ కాదు కానీ అవి ఉన్న చోట మతపరమైన ట్రస్టుల మరియు సంస్థలు యొక్క సరైన పరిపాలన.

సివిల్ అప్పీలు నం. 38/1953 సూచించబడింది.

ఒరిజినల్ అధికార పరిధి:పిటీషన్ నం. 405/1953.

భారత రాజ్యాంగంలోని ఆర్టికల్ 32 ప్రకారం ప్రాథమిక హక్కుల అమలు
మరియు
అప్పీలు అధికార పరిధి : దావా నం.1/1950.

తీర్పు

భారత ప్రభుత్వ చట్టం , 1935 లోని సెక్షన్ 205 ప్రకారం , న్యాయవ్యవస్థ యొక్క ఉన్నత న్యాయస్థానం, ఓరియన్, తీర్పు మరియు డిక్రీ , తేదీ 13 సెప్టెంబర్ , 1949, నుండి మొదటి అప్పీలు నంబర్ 39/1949లో, ఒరిజినల్ దావా నం. 3/1943లో కట్‌బ్యాక్ , న్యాయస్థానం యొక్క జిల్లా న్యాయమూర్తి, 11వ తేదీ సెప్టెంబర్, 1945న ఇచ్చిన తీర్పు మరియు డిక్రీ నుండి ఉద్భవించింది.

దరఖాస్తుదారులు మరియు అప్పీలుదారుల నం. 1 నుండి 13 వరకు *ఎన్.సి. చటర్ జి* (*బి.కె. శరణ్* మరియు *ఆర్.సి. ప్రసాద్,* అతనితో)

అప్పీలుదారులు 14 నుండి 16 కోసం *ఎస్.పి సిన్హా* (*బి.కె. శరణ్* మరియు *ఆర్,సి,ప్రసాద్,* అతనితో)

రెండు కేసులలో ప్రతివాదుల కోసం *ఎం. సి. సెతల్వడ్ (జి.ఎన్. జోస్,* అతనితో) ఏజెంట్ *ఆర్. హెచ్. డిబార్.*

1954, మార్చి 16 న్యాయస్థానం తీర్పు అందించినవారు

ముఖర్జీ, న్యాయమూర్తి.–ఈ రెండు అనుసంధానిత విషయాలు సౌలభ్యం కొరకు కలిసి తీసుకోబడ్డాయి మరియు ఒకే తీర్పు ద్వారా పరిష్కరించ బడవచ్చు . రాజ్యాంగంలోని ఆర్టికల్ 32 ప్రకారం దరఖాస్తు నం. 405/1953, ఈ న్యాయస్థానంకు సమర్పించబడింది మరియు దరఖస్తుదారులు ఒరిస్సాలోని రెండు పురాతన మరియు ప్రసిద్ధ మత సంస్థలకు చెందిన మహంతులు లేదా ఉన్నతాధికారులు, ఈ రెండూ ఒరిస్సా రాష్ట్రం లోపల మరియు వెలుపల గణనీయమైన విలువను కలిగి ఉన్నాయి. ఒరిస్సా హిందూ మత దేవదాయ చట్టం అని పిలువబడే ఒక చట్టం , 1939వ సంవత్సరంలో, భారత ప్రభుత్వ చట్టం 1935, ప్రకారం పనిచేస్తున్న ఒరిస్సా శాసనసభ ద్వారా ఆమోదించబడింది

మరియు ఇది 31 ఆగస్టు, 1939న గవర్నర్-జనరల్ ఆమోదం పొందింది. చట్టం యొక్క ఉద్దేశ్యం , ఉపోద్ఘాతంలో పేర్కొన్నట్లుగా , "కొన్ని హిందూ మతపరమైన దేవాదాయ యొక్క మెరుగైన పరిపాలన మరియు పాలనను అందించడం" మరియు 'మతపరమైన దేవాదాయ" అనే వ్యక్తీకరణ చట్టంలో సమగ్రంగా నిర్వచించబడింది, అంటే అన్ని ఆశక్తి చెందినది లేదా మతం లేదా దేవాలయాల మద్దతు కోసం లేదా దానితో అనుసంధానించబడిన ఏదైనా సేవా లేదా దాతృత్వం యొక్క పనితీరు కోసం అందించబడింది. చట్టం యొక్క మొత్తం పథకం ప్రభుత్వ దేవాలయాలు మరియు మఠాల నియంత్రణ మరియు పర్యవేక్షణను నియమించబడిన చట్టబద్ధమైన అధికారంలో ఉంచడం. హిందూ మత దేవదాయ యొక్క అధిపతి మరియు మఠాలు మరియు దేవాలయాల ధర్మకర్తలపై సమర్థవంతమైన నియంత్రణను కలిగి ఉండేలా అతనికి కొన్ని అధికారాలను అందించడం. కమీషనర్ కార్యచరణ పరిధి యొక్క న్యాయవ్యవస్థ లేదా కార్యనిర్వాహక సేవలో సభ్యునిగా ఉండాలి మరియు అతని చర్యలు ప్రాంతీయ ప్రభుత్వం యొక్క సాధారణ నియంత్రణకు లోబడి ఉంటాయి. కమీషనర్ మరియు అతని సిబ్బంది ఖర్చుల నిమిత్తం, ప్రతి మఠం లేదా దేవాలయం , వార్షిక ఆదాయం రూ. 250/-, మించినట్లయితే చట్టంలోని సెక్షన్ 49 ప్రకారం వార్షిక ఆదాయంలో కొంత శాతం వార్షిక సహకారం చెల్లించాల్సి ఉంటుంది , ఇది ఆదాయం పెరుగుదలతో క్రమంగా పెరుగుతుంది. ఈ సహకారంతో పాటు ప్రభుత్వం చేసిన రుణాలు మరియు మంజూరు చేసిన వాటితో, సెక్షన్ 50 ద్వారా అందించబడిన విధంగా ఒక ప్రత్యేక నిధిని ఏర్పాటు చేయాలి మరియు మతపరమైన దానం నిర్వహణ ఖర్చులను ఈ నిధి నుండి భరించాలి.

జూలై, 1940లో, కేసు నెం. 1/1950 లో ఉద్భవించింది , అది కటక్ జిల్లా న్యాయమూర్తి న్యాయస్థానంలో అనేక మంది మహంత్‌లతో సహా ఆర్టికల్ 32 కింద దరఖాస్తులోని ఇద్దరు దరఖాస్తుదారులతో, ఒరిస్సా మత దేవదాయ చట్టం 1939 ఒరిస్సా శాసనసభ మరియు ఇతర పర్యవసానంగా ఉపశమనాల కోసం తీవ్ర వైరుధ్యం కలిగి ఉందని ప్రకటన కోసం ప్రార్థిస్తు ఒక దావా మా ముందు వేయబడింది. చట్టం యొక్క చెల్లుబాటు మూడు కారణాలపై సవాలు చేయబడింది , అవి, (i) భారత ప్రభుత్వ చట్టం, 1935 లోని షెడ్యూల్ 7 లోని జాబితా 11లోని ప్రవేశం 34 ద్వారా చట్టం యొక్క అంశం కవర్ చేయబడదు ; (ii) సెక్షన్ 49 కింద విధించబడిన సహకారం , సారాంశంలో, పన్ను మరియు ప్రాంతియ శాసనసభ ద్వారా విధించబడదు ; మరియు (iii) చట్టం యొక్క నిబంధనలు కార్యచరణ పరిధి యొక్క ప్రాదేశిక పరిమితుల వెలుపల ఉన్న ఆస్తుల ఆదాయాన్ని ప్రభావితం చేసినందున, చట్టం దాని కార్యరూపణలో బాహ్య-ప్రాంతీయమైనది మరియు అందువల్ల పనిచేయదు. ఈ వివాదాలన్నింటినీ కటక్ జిల్లా న్యాయమూర్తి తోసిపుచ్చారు , 1945 సెప్టెంబర్, 11న తన తీర్పు ద్వారా ఫిర్యాదిదారుల దావాను తోసిపుచ్చారు. ఆ నిర్ణయానికి వ్యతిరేకంగా , వాదులు ఒరిస్సా ఉత్తమ న్యాయస్థానంలో అప్పీలు చేసుకున్నారు మరియు అప్పీల్‌ను జగన్నాధాదాస్ మరియు నరసింహం

న్యాయమూర్తుల తో కూడిన ద్విసభ్య ధర్మాసనం విచారించింది. వివేకవంతులైన న్యాయమూర్తులు, 13 సెప్టెంబరు, 1949, నాటి రెండు వేర్వేరు కానీ ఏకీభవించిన తీర్పుల ద్వారా జిల్లా న్యాయమూర్తి నిర్ణయాన్ని ధృవీకరించారు మరియు అప్పీల్‌ను తోసిపుచ్చారు. ఈ తీర్పుకు వ్యతిరేకంగా దావా నెం. 1/1950 ఈ న్యాయస్థానం కు వచ్చింది.

ఈ న్యాయస్థానం లో అప్పీలు పెండింగ్‌లో ఉన్న సమయంలో ప్రాథమిక హక్కులపై అధ్యాయంతో కూడిన రాజ్యాంగం 26 జనవరి, 1950 నుండి అమల్లోకి వచ్చింది మరియు ఒరిస్సా హిందూ మతపరమైన దేవదాయ చట్టం కూడా ఇటీవల ఒరిస్సా రాష్ట్ర శాసనసభచే సవరణ చట్టం II, 1952, ద్వారా సవరించబడింది. ఈ మార్పుల దృష్ట్యా, రాజ్యాంగంలోని ఆర్టికల్ 32 కింద ప్రస్తుత దరఖాస్తును 1940 ప్రకటన దావా లో వాదిలుగా పేర్కొన్న ఇద్దరు మహంతులు దాఖలు చేశారు మరియు దరఖాస్తు అన్ని అంశాలను చేర్చడానికి సమగ్రంగా రూపొందించబడింది. రాజ్యాంగంలోని నిబంధనల ఆధారంగా ఒరిస్సా హిందూ మతపరమైన దేవదాయ చట్టం చెల్లుబాటుకు వ్యతిరేకంగా కోరవచ్చు. ఈ పరిస్థితుల్లో మేము అప్పీల్‌తో విడివిడిగా వ్యవహరించాల్సిన అవసరం లేదని రెండు పక్షాలు అంగీకరించాయి. ఆర్టికల్ 32 కింద దరఖాస్తులో మేము చేరుకునే నిర్ణయం, ఆరోపణ చేయబడిన చట్టంలోని వివిధ నిబంధనల యొక్క చెల్లుబాటుపై లేదా ఇతర విషయాలపై మా ప్రకటన అవుతుంది.

ఒరిస్సా హిందూ మతపరమైన దేవదాయ చట్టం 1927 మద్రాసు హిందూ మతపరమైన దేవదాయ చట్టం 1939 యొక్క నమూనాను దగ్గరగా అనుసరిస్తుందని ప్రారంభంలో పేర్కొనవచ్చు, ఇది ఇప్పుడు 1951లో మద్రాసు రాష్ట్ర శాసనసభ ఆమోదించిన తరువాతి చట్టం ద్వారా భర్తీ చేయబడింది. మద్రాసు హిందూ మతపరమైన మరియు స్వచ్ఛంద దేవదాయ చట్టం. సివిల్ అప్పీలు నం. 38/1953 (*హిందూ మత దేవదాయ, కమీషనర్, మద్రాస్ వర్సెస్ శ్రీ లక్ష్మీంద్ర తీర్థ స్వామియార్)*, *[1954] ఎస్ సిఆర్ 1005* కేసులో మద్రాస్ చట్టం యొక్క రాజ్యాంగ చెల్లుబాటుపై దాడి చేయడంలో ఒరిస్సా చట్టం యొక్క చెల్లుబాటుపై దాడి చేయబడిన కారణాలు గణనీయంగా ఉన్నాయి, ఈ తీర్పు ఇప్పుడే వెలువడింది. కోరిన కారణాలు రెండు బాగాలుగా క్రింద సౌకర్యవంతంగా వర్గీకరించవచ్చు. మొదటి స్థానంలో, రాజ్యాంగంలోని ఆర్టికల్స్ 19(1) (ఎఫ్), 25, 26, మరియు, 27 ప్రకారం హామీ ఇవ్వబడిన దరఖాస్తుదారుల ప్రాథమిక హక్కులపై దాడి చేస్తున్నందున, నిషేధించబడిన చట్టంలోని కొన్ని నిబంధనలు చెల్లవని సవాలు చేయబడ్డాయి. వివాదం యొక్క ఇతర శాఖ సంబంధించినది చట్టంలోని సెక్షన్ 49 ప్రకారం మతపరమైన సంస్థలపై చందా వసూలు చేసే నిబంధన మరియు ఈ నిబంధన మొదట అభిశంసించబడింది, ఎందుకంటే ఆ సహకారం వసూలు చేయడం పన్నుగా ఉంటుంది, ఇది ప్రాంతీయ

శాసనసభ యొక్క సామర్థ్యానికి మించిన నియమం. రాజ్యాంగంలోని ఆర్టికల్ 27 ద్వారా అటువంటి పన్ను చెల్లింపు లేదా విధించడం నిషేధించబడటం అనేది లేవనెత్తిన ఇతర కారణం.

మఠాలు మరియు దేవాలయాలకు సంబంధించి రాజ్యాంగంలోని ఆర్టికల్ 19 (1) (ఎఫ్), 25, 26 మరియు 27లో పొందుపరిచిన ప్రాథమిక హక్కుల పరిధి మరియు పరిధికి సంబంధించిన సాధారణ ప్రశ్నలు మద్రాసు అప్పీల్‌లోని మా తీర్పులో పూర్తిగా చర్చించబడ్డాయి. పైన మరియు , ప్రస్తుత దావా ప్రయోజనాల కోసం ఈ చర్చలను పునరుద్ఘాటించడం అవసరం లేదు. మద్రాసు అప్పీల్‌లో ఈ న్యాయస్థానం నిర్దేశించిన సూత్రాల వెలుగులో దరఖాస్తుదారుల తరపు న్యాయవాది అభ్యంతరాలు స్వీకరించిన చట్టంలోని వివిధ నిబంధనలను మనం వెంటనే పరిశీలించవచ్చు. ఒరిస్సా చట్టంలోని అనేక అభ్యంతరాలు ఎక్కువ లేదా తక్కువకు మద్రాసు చట్టంలోని ఇలాంటి నిబంధనలకు అనుగుణంగా ఉన్నాయని చెప్పవచ్చు.

చట్టంలోని సెక్షన్ 11 కమీషనర్‌పై దాదాపుగా అనియంత్రిత మరియు ఏకపక్ష అధికారాన్ని కలిగి ఉన్నందున ఆక్షేపించబడింది. ఈ విభాగం మద్రాస్ చట్టంలోని సెక్షన్ 20 కి అనుగుణంగా ఉంటుంది మరియు మా తీర్పులో ఎత్తి చూపినట్లుగా, మద్రాస్ అప్పీల్‌లో, అధికారాలు విస్తృతంగా కనిపిస్తున్నప్పటికీ, మఠాలు మరియు దేవాలయాలు సక్రమంగా నిర్వహించ బడుతున్నాయని మరియు దానం సక్రమంగా ఉండేలా చూసుకోవడానికి మాత్రమే వినియోగించవచ్చు. ఈ అధికారాలను వినియోగించే లక్ష్యం మరియు ఉద్దేశ్యం ముందుగా సూచించబడినందున , కమీషనర్‌కు ఉన్న అధికారం ఏ విధంగానైనా ఏకపక్షంగా లేదా అనియంత్రితమైనది అని మేము భావించడం లేదు. విభాగంకు జోడించిన వివరణలో కమిషనర్‌కు ఇవ్వబడిన సాధారణ అధికారం కమిషనర్ సరిపోతుందని భావించే విధంగా మధ్యంతర ఉత్తర్వులను ఆమోదించడానికి మాత్రమే విస్తరిస్తుంది.

సెక్షన్ 14 ధర్మకర్త యొక్క విధులను మరియు మత సంస్థల వ్యవహారాల నిర్వహణలో అతను పాటించాల్సిన జాగ్రత్తలను నిర్దేశిస్తుంది. ట్రస్ట్ ఎస్టేట్‌కు బాధ్యత వహించే ప్రతి ధర్మకర్తకి సాధారణంగా అతను నిర్వహించాల్సిన జాగ్రత్త మరియు ప్రమాణం తన స్వంత నిధులు లేదా ఆస్తులతో వ్యవహరించే సాధారణ వివేకం కలిగిన వ్యక్తి అయి ఉండాలని డిమాండ్ చేయబడినది. ఇది ఎస్టేట్ పరిపాలనకు సంబంధించిన విషయం మరియు ధర్మకర్త యొక్క ఏ ప్రాథమిక హక్కులకు అంతరాయం కలిగించదు. అదే కారణంగా, కమిషనర్ చట్టంలోని నిబంధనల ప్రకారం జారీ చేసిన అన్ని ఆదేశాలను ఆలయ ధర్మకర్త పాటించవలసి ఉంటుంది. చట్టబద్ధమైనవి మరియు అధికారాన్ని అనుసరించి తయారు చేయబడినవి– అధికారికి సక్రమంగా అప్పగించబడినవి, ఆదేశాలను పాటించనందుకు ఎటువంటి చట్టబద్ధమైన కారణం

కోరబడదు. చట్టంలోని సెక్షన్ 38, 39, 46, 47 మరియు 49 కి తీవ్రమైన అభ్యంతరాలు ఉన్నాయి. 38 మరియు 39 ప్రణాళిక సిద్ధంకు సంబంధించినవి. దానం చేయబడిన ఆస్తి యొక్క సరైన నిర్వహణను నిర్ధారించడానికి ఒక పథకాన్ని ఖచ్చితంగా పరిష్కరించవచ్చు , అయితే ఫ్రేమ్ కోసం చట్టం అందించిన అభ్యంతరం కనిపిస్తుంది. సివిల్ న్యాయస్థానం లేదా దాని పర్యవేక్షణలో కాకుండా ఒక పథకానికి సంబంధించినది, అయితే పరిపాలన లేదా కార్యనిర్వాహక అధికారి అయిన కమిషనర్ ద్వారా , ఆయన ఆదేశంపై న్యాయస్థానంలో అప్పీలు చేసుకునే అవకాశం కూడా లేదు. మద్రాస్ చట్టంలోని సెక్షన్ 58 ప్రకారం, ఈ పథకాన్ని డిప్యూటీ కమీషనర్ రూపొందించాల్సి ఉన్నప్పటికీ , మొదటగా కమీషనర్‌కి అతని ఉత్తర్వుపై అప్పీలు ఉంటుంది. కమీషనర్ ఉత్తర్వుతో బాధపడే పక్షానికి మళ్లీ సాధారణ సివిల్ న్యాయస్థానంలో దావా వేసే హక్కు , ఉన్నత న్యాయస్థానంకు అప్పీలు చేసుకునే హక్కు ఉంటుంది. అసంపూర్తిగా ఉన్న చట్టంలోని సెక్షన్ 39 లోని ఉప-విభాగం (4) ప్రకారం, ధర్మకర్త లేదా సంస్థపై ఆసక్తి ఉన్న ఎవరైనా ఉత్తర్వును సవరించడానికి లేదా పక్కన పెట్టడానికి సివిల్ న్యాయస్థానంలో దావా వేయడానికి అనుమతించినట్లు తెలుస్తోంది . ఒక పథకాన్ని రూపొందించడం , మరియు సెక్షన్ 40 ప్రకారం, సెక్షన్ 39 కింద చేసిన ఉత్తర్వు అటువంటి దావా ఫలితానికి లోబడి మాత్రమే అంతిమంగా ఉంటుంది. అయితే, సెక్షన్ 39 లోని ఉప విభాగం (4) 1952 సవరణ చట్టం ద్వారా తొలగించబడింది మరియు కొత్త ఉప-విభాగం (4) ప్రకారం కమీషనర్ ఆమోదించిన ఉత్తర్వు అంతిమంగా మరియు నిశ్చయాత్మకంగా చేయబడింది. అయితే, విచిత్రమేమిటంటే, చట్టంలోని సెక్షన్ 41 ఇప్పటికీ దాని అసలు ఆక్రుతిలోనే ఉంచబడింది మరియు అది న్యాయస్థానం ద్వారా పక్కన పెట్టిన లేదా సవరించబడిన పథకాన్ని పరిష్కరించే ఉత్తర్వు గురించి మాట్లాడుతుంది. సహజంగానే, ఇది అజాగ్రత్త ముసాయిదా మరియు శాసనసభ అది చేసిన స్పష్టమైన విరుద్ధమైన నిబంధనలకు ప్రచారం చేసినట్లు లేదు. ఒరిస్సా రాష్ట్రం తరపున హాజరైన అటార్నీ-జనరల్ కూడా ఈ విభాగాలకు పునర్నిర్మాణం అవసరమని అంగీకరించారు. ఏ న్యాయ-ట్రిబ్యునల్ జోక్యం లేకుండా కార్యనిర్వాహక అధికారి ఒక మత సంస్థకు సంబంధించి ఒక పథకాన్ని పరిష్కరించడం అనేది అతని కార్యాలయంతో మిళితం చేయబడిన మతపరమైన సంస్థ యొక్క ఉన్నతాధికారి యొక్క ఆస్తి హక్కుపై అసమంజసమైన పరిమితి అని మేము భావిస్తున్నాము. చట్టంలోని సెక్షన్ 38 మరియు 39 తప్పక చెల్లుబాటు కావు.

సెక్షన్ 46 యొక్క నిబంధనలో తప్పు ఏమీ లేదు కానీ చట్టబద్ధమైన మినహాయింపు , విభాగంకి అనుబంధంగా ఉన్న నిబంధనకు తీసుకోవచ్చని మేము భావిస్తున్నాము. చట్టం ప్రకారం , మహంత్ లేదా మతం యొక్క ఉన్నతాధికారి మిగులు ఆదాయంపై తొలిగింపు ప్రక్రియకు చాలా విస్తృత అధికారాలను కలిగి ఉంటారు మరియు గుర్తించబడిన ఏకైక పరిమితి ఏమిటంటే , అతను ఆదాయాన్ని అతని కార్యాలయం సంబంధం లేకుండా తన వ్యక్తిగత అవసరాల కోసం గౌరవంతో ఖర్చు చేయలేదు. సెక్షన్ 46

లో పేర్కొన్న ఉద్దేశ్యాలన్నీ సంస్థ ప్రయోజనాలకు అనుకూలంగా ఉంటాయి మరియు అలాంటి ప్రయోజనాల కోసం మిగులును ఖర్చు చేయడంలో ధర్మకర్త యొక్క విచక్షణాధికారం కూడా కమీషనర్ ఎంచుకునే ఆదేశాల ద్వారా సమస్య మరింత పరిమితం చేయబడటానికి ఎటువంటి కారణం లేదు. సెక్షన్ 47 (1) **సైప్రెస్** నియమాన్ని ఎలా వర్తింపజేయాలో నిర్దేశిస్తుంది , ట్రస్ట్ యొక్క అసలు ఉద్దేశ్యం విఫలమైనప్పుడు లేదా తదుపరి సంఘటనల కారణంగా పూర్తిగా లేదా పాక్షికంగా అమలు చేయలేక పోయినప్పుడు మాత్రమే కాకుండా , అక్కడ కూడా సంస్థ యొక్క చట్టబద్ధమైన ఖర్చులను తీర్చిన తర్వాత మిగిలి ఉన్న మిగులు ఉప విభాగంలోని చివరి నిబంధనకు వ్యతిరేకంగా అభ్యంతరం వ్యక్తం చేయవచ్చు , కానీ సెక్షన్ 47లోని ఉప విభాగం(4) ప్రకారం ఈ విషయంలో కమీషనర్ యొక్క ఏదైనా ఉత్తర్వు ద్వారా బాధిత కక్షిదారునికి సివిల్ న్యాయస్థానంలో దావా వేయడానికి మరియు సవరించడానికి లేదా కమీషనర్ యొక్క అటువంటి ఉత్తర్వును పక్కన పెట్టడానికి న్యాయస్థానంకు అధికారం ఉంది. ఫిర్యాదు చేయడానికి ఏదైనా సహేతుకమైన కారణం ఉందని మేము భావించడం లేదు.

పరిగణనలోకి తీసుకోవలసిన ఏకైక సెక్షన్ 49, దీని కింద ప్రతి మఠం లేదా దేవాలయం వార్షిక ఆదాయం రూ.250/– కమీషనర్ మరియు అతని క్రింద పనిచేసే అధికారులు మరియు సేవకుల ఖర్చుల కోసం వార్షిక విరాళాన్ని చెల్లించాలి. ఈ నిబంధనకు సంబంధించి ఉత్పన్నమయ్యే మొదటి ప్రశ్న ఏమిటంటే విధింపు పన్ను లేదా రుసుము మరియు అది పన్ను అయినట్లయితే , ప్రాంతియ శాసనసభకు అటువంటి నిబంధనను రూపొందించే అధికారం ఉండదు. పైన పేర్కొన్న మద్రాసు అప్పీల్‌లోని మా తీర్పులో ఈ ప్రశ్న విపులంగా చర్చించబడింది మరియు చర్చలను మళ్లీ పునరావృతం చేయవలసిన అవసరం లేదు. మద్రాస్ అప్పీల్‌లో ఎత్తి చూపినట్లుగా , పన్ను మరియు రుసుము మధ్య సాధారణ వ్యత్యాసం లేదు మరియు రెండూ వేర్వేరు రూపాలు , దీనిలో రాష్ట్రం యొక్క పన్నుల శక్తి వ్యక్తమవుతుంది. అయితే, మన రాజ్యాంగం , శాసన ప్రయోజనాల కోసం పన్ను మరియు రుసుము మధ్య వ్యత్యాసాన్ని చూపింది మరియు వివిధ రకాల పన్నులకు సంబంధించి మూడు జాబితాలలో వివిధ ప్రవేశాలు ఉన్నప్పటికీ, ఈ జాబితాలలో ప్రతి ఒక్కదాని చివరన ఒక ప్రవేశం ఉంది అందులో చేర్చబడిన ప్రతి అంశాలకు సంబంధించి విధించబడే రుసుములకు సంబంధించింది. పన్ను అనేది నిస్సందేహంగా ప్రజా అధికారం ద్వారా ప్రజా ప్రయోజనాల కోసం డబ్బును నిర్బంధించే స్వభావాన్ని కలిగి ఉంటుంది , దీని చెల్లింపు చట్టం ద్వారా అమలు చేయబడుతుంది. కానీ పన్నులో ముఖ్యమైన విషయం ఏమిటంటే , పన్ను చెల్లింపుదారులకు అందించబడే ప్రత్యేక ప్రయోజనాన్ని సూచించకుండా రాష్ట్ర సాధారణ ఖర్చులను తీర్చడానికి ప్రజా ప్రయోజనాల కోసం విధించబడింది. వసూలు చేయబడిన పన్నులన్నీ సాధారణ ప్రజా ప్రయోజనాల కోసం వర్తింపజేయడానికి రాష్ట్ర సాధారణ ఆదాయంలో విలీనం చేయబడ్డాయి. అందువల్ల,

పన్ను అనేది ఒక సాధారణ భారం మరియు పన్ను చెల్లింపుదారుడు పొందే ఏకైక రాబడి రాష్ట్రం యొక్క ఉమ్మడి ప్రయోజనాలలో భాగస్వామ్యం. రుసుములు, మరోవైపు, ప్రాథమికంగా ప్రజా ప్రయోజనాల కోసం చెల్లింపులు అయితే కొన్ని ప్రత్యేక సేవల కోసం లేదా చెల్లింపులు డిమాండ్ చేయబడిన వారి ప్రయోజనం కోసం చేసిన కొన్ని ప్రత్యేక పనుల కోసం. అందువల్ల రుసుములలో ఎల్లప్పుడూ క్విడ్ ప్రోకో (నీకిది నాకిది) యొక్క మూలకం ఉంటుంది , అది పన్నులో ఉండదు. చెల్లింపు రుసుముగా పరిగణించబడటానికి రెండు అంశాలు అవసరం. ఇది మొదటి స్థానంలో, వ్యక్తులు ఇష్టపూర్వకంగా లేదా ఇష్టపడకుండా అంగీకరించిన కొన్ని సేవలను పరిగణనలోకి తీసుకుని తప్పనిసరిగా విధిస్తారు. కానీ ఇది స్వయంగా తయారు చేయడానికి సరిపోదు అటువంటి సేవలను అందించడం కోసం డిమాండ్ చేయబడిన చెల్లింపులు ఆ ప్రయోజనం కోసం ప్రత్యేకంగా కేటాయించబడకపోయినా లేదా ప్రత్యేకంగా వివరించబడకపోయినా, రాష్ట్ర సాధారణ ఆదాయంలో విలీనం చేయబడితే, సాధారణ ప్రజా ప్రయోజనాల కోసం ఖర్చు చేయబడిన రుసుము విధించబడుతుంది. ఈ పరీక్ష ద్వారా అంచనా వేయబడినట్లయితే , ఒరిస్సా చట్టంలోని సెక్షన్ 49 ద్వారా విధించబడిన సహకారంని పన్నుగా కాకుండా రుసుముగా పరిగణించాలి. కమీషనర్ మరియు అతని కార్యాలయం యొక్క ఖర్చులను తీర్చడం కోసం మాత్రమే చెల్లింపు డిమాండ్ చేయబడింది , ఇది మతపరమైన సంస్థ యొక్క వ్యవహారాలను సక్రమంగా నిర్వహించడం కోసం ఏర్పాటు చేయబడిన యంత్రాంగం. సేకరించిన వసూళ్లు సాధారణ ప్రజా ఆదాయంలో విలీనం చేయబడవు మరియు ఇతర ప్రజా ప్రయోజనాల కోసం ఖర్చుల కేటాయింపు కోసం నిర్దేశించిన పద్ధతిలో కేటాయించబడవు. వారు చట్టంలోని సెక్షన్ 50 ద్వారా ఉద్దేశించబడిన నిధిని ఏర్పాటు చేస్తారు మరియు ఈ నిధికి ప్రాంతీయ ప్రభుత్వం రుణం మరియు మంజూరు ద్వారా కూడా సహకరిస్తుంది, ప్రత్యేకంగా సేవలను అందించడం కోసం కేటాయించబడింది. చట్టం యొక్క నిబంధనలు. అందువల్ల, పైన పేర్కొన్న మద్రాస్ అప్పీల్‌లో ఈ న్యాయస్థానం పేర్కొన్న సూత్రాల ప్రకారం , చందాను చట్టబద్ధంగా రుసుములుగా పరిగణించవచ్చని మరియు అందువల్ల ఈ నిబంధనను అమలు చేయడం ప్రాంతీయ శాసనసభ యొక్క సామర్థ్యానికి లోబడి ఉందని మేము భావిస్తున్నాము. చెల్లింపుదారుల సామర్థ్యానికి అనుగుణంగా విధింపు మొత్తం గ్రేడ్ చేయబడుతుందనే వాస్తవం అది ఆదాయపు పన్ను రూపాన్ని ఇస్తుంది, ఇది ఏ విధంగానూ నిర్ణయాత్మక పరీక్ష కాదు.

రాజ్యాంగంలోని ఆర్టికల్ 27 ద్వారా ఇలాంటి విధింపును కొట్టివేయలేమని మేము మరింత అభిప్రాయపడుతున్నాము. ఆర్టికల్ 27 ద్వారా నిషేధించబడినది ఏదైనా నిర్దిష్ట మతం లేదా మతపరమైన తెగల ప్రచారం లేదా నిర్వహణ కోసం ఖర్చుల చెల్లింపులో ఏదైనా పన్ను ద్వారా వచ్చే ఆదాయాన్ని నిర్దిష్టంగా కేటాయించడం. సెక్షన్ 49 కింద సహకారం యొక్క లక్ష్యం హిందూ మతం లేదా దానిలోని ఏదైనా తెగను పెంపొందించడం లేదా పరిరక్షించడం కాదు , మతపరమైన ట్రస్ట్‌లు మరియు సంస్థలు

ఎక్కడ ఉన్నా అవి సక్రమంగా నిర్వహించబడేలా చూడడమే దీని ఉద్దేశ్యం. శాసనసభ నియంత్రించడానికి ప్రయత్నిస్తున్న మతపరమైన సంస్థల లౌకిక పరిపాలన మరియు చట్టంలో పేర్కొన్న విధంగా , మతపరమైన సంస్థలకు అనుబంధించబడిన దానం సక్రమంగా నిర్వహించ బడుతుందని మరియు వాటి ఆదాయాన్ని వాటి ప్రయోజనాల కోసం సక్రమంగా కేటాయించేలా స్థాపించబడ్డాయి లేదా ఉనికిలో ఉన్నాయి. ఏదైనా నిర్దిష్ట మతం లేదా మతపరమైన వర్గానికి అనుకూలంగా ఉండే ప్రశ్నలేనందున, ఆర్టికల్ 27 వర్తించదు.

ఫలితం ఏమిటంటే, మా అభిప్రాయం ప్రకారం, చట్టంలోని సెక్షన్ 38, 39 మరియు సెక్షన్ 46 కి సంబంధించిన నిబంధనలు మాత్రమే చెల్లవు . కాబట్టి, ఆర్టికల్ 32 కింద దరఖాస్తు అనుమతించబడుతుంది, కాబట్టి, కమీషనర్ మరియు రాష్ట్ర ప్రభుత్వం పైన పేర్కొన్న విభాగంల నిబంధనలను దరఖాస్తుదారులకు వ్యతిరేకంగా అమలు చేయడంపై మాండమస్ స్వభావంతో కూడిన రిట్ జారీ చేస్తుంది. దరఖాస్తుదారుల ఇతర ప్రార్థనలు అనుమతించబడవు. దావా నెం. I/1950లో ప్రత్యేక ఉత్తర్వు అవసరం లేదు, అది కొట్టివేయ బడుతుంది. మేము దరఖాస్తు లో లేదా అప్పీల్‌లో ఖర్చుల గురించి ఎటువంటి ఉత్తర్వు చేయము.